

CONSELL DE GARANTIES ESTATUTÀRIES
DE CATALUNYA

Nota en relació amb el Dictamen 3/2025, de 16 d'abril, sobre el Decret Llei 6/2025, de 25 de març, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics

Conclusions del Dictamen

***Primera.** Els apartats 1, 4 i 9 de l'article únic del Decret Llei 6/2025, de 25 de març, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics, pel que fa a les modificacions dels articles 24.3, 34 bis.1 i 49.1 i .4 de la Llei 5/2017, de 28 de març, de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic i de creació i regulació dels impostos sobre grans establiments comercials, sobre estades en establiments turístics, sobre elements radiotòxics, sobre begudes ensucrades envasades i sobre emissions de diòxid de carboni, i la disposició final, en la part que deriva de les mesures anteriors, no respecten el pressupòsit habilitant exigint a l'article 64.1 EAC.*

Adoptada per majoria de 8 vots a favor i 1 en contra.

El Decret Llei 6/2025, de 25 de març, introdueix una sèrie de mesures per modificar la regulació de l'impost sobre estades en establiments turístics (IEET), regulat a la Llei 5/2017, de 28 de març.

L'aprovació per part del Govern d'una norma amb rang i força de llei, encara que després hagi de ser validada pel Parlament, suposa una limitació a la funció legislativa d'aquest darrer, en la mesura que sostreu la matèria que és objecte del decret llei al debat que es produeix en el procediment parlamentari, amb tot el que aquest porta associat en termes de publicitat, deliberació pública i pluralisme, i també de participació política. Participació no sols dels grups parlamentaris que representen els ciutadans sinó també dels altres actors que poden intervenir en el procés d'elaboració de les lleis en sentit ampli, incloent-hi la preparació de l'avantprojecte de llei, entre els quals es troben les entitats locals quan la norma que s'elabora afecta l'urbanisme i altres matèries que els són especialment sensibles. Per aquest motiu, tant el Consell com el Tribunal Constitucional han considerat sempre que aquesta facultat legislativa del Govern té caràcter excepcional i que, en conseqüència, ha d'interpretar-se de manera estricta, de forma que el seu exercici respongui efectivament al pressupòsit que, tant segons la Constitució (art. 86.1) com segons l'Estatut (art. 64.1), l'habilita: que es produeixi una situació de necessitat extraordinària i urgent, a la qual el Govern hagi de respondre mitjançant normes de rang legal.

La comprovació per part del Consell de la concurrència del pressupòsit habilitant passa per verificar dues dimensions: si el decret llei es dicta per fer front a una situació extraordinària i urgent i si les mesures adoptades presenten una connexió de sentit amb aquesta situació.

La regulació del Decret Llei es projecta sobre quatre punts: l'increment de les tarifes de l'IEET; l'afectació dels ingressos i les finalitats a què es destina el Fons per al Foment del Turisme; la modificació del recàrrec de l'Ajuntament de Barcelona, i la creació del nou recàrrec per a la resta de municipis i la destinació dels ingressos. I, segons es diu en l'exposició de motius del Decret Llei 6/2025, aquestes mesures persegueixen dues finalitats: donar resposta a l'emergència habitacional i al turisme sostenible, assegurant una distribució justa de la càrrega tributària.

El Govern justifica l'existència de la situació extraordinària i urgent que habilitaria l'aprovació del Decret Llei 6/2025 en quatre documents diferents: a) l'exposició de motius de la norma; b) l'Informe sobre impacte pressupostari, de la Direcció General de Pressupostos del Departament d'Economia i Finances; c) l'Informe jurídic, de l'Assessoria Jurídica del Departament d'Economia i Finances, i d) l'Informe justificatiu sobre la necessitat i oportunitat del projecte de Decret Llei, de la Secretaria General del Departament d'Economia i Finances. Els tres informes són datats el 24 de març de 2025 i consten en l'expedient que acompanya el Decret Llei. A més, en data 7 d'abril, el Consell ha rebut un escrit titulat «Informe que respon a l'escrit presentat pel Grup Parlamentari de Junts sol·licitant dictamen al Consell de Garanties Estatutàries, en relació al Decret Llei 6/2025, de 25 de març, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics», que la Secretaria General del Departament d'Economia i Finances remet en el tràmit previst a l'article 25.5 de la Llei 2/2009,

de 12 de febrer (LCGE). Aquests són, doncs, els documents examinats per tal d'escatir si concorre la situació extraordinària i urgent que habilitaria l'aprovació del Decret llei 6/2025.

Les consideracions que realitza l'exposició de motius per justificar les mesures són d'ordre general i il·lustren, tan sols, sobre l'oportunitat i la conveniència o, fins i tot, sobre la necessitat de comptar amb aquesta normativa. Però no il·lustren, en canvi, sobre la invocació general que s'hi fa a la necessitat d'incidir de forma urgent en les situacions extraordinàries d'emergència habitacional i de desenvolupament d'un model de turisme sostenible. Els informes b), c) i d) anteriors no aporten més arguments en aquest aspecte, si bé l'Informe jurídic, com es dirà després, sí que explica més acuradament les connexions entre articles i el context d'adopció de mesures urgents.

Pel que fa a l'Informe de la Secretaria General de 7 d'abril, el Consell ha valorat únicament les dades no formulades de manera contradictòria amb els arguments dels sol·licitants de dictamen atès que les argumentacions jurídiques de contesta a la petició de dictamen queden fora de l'àmbit que correspon a la documentació complementària aportada en el tràmit previst als apartats 4 i 5 de l'article 25 LCGE. I, en aquest sentit, s'observa que algunes d'aquelles reblen les dades de què ja disposava el Consell respecte de l'apreciació de l'emergència habitacional (singularment, les contingudes en l'Informe de 14 de març del Departament de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i ja tingudes en compte en el DCGE 1/2025, de 19 de març, al qual es remet) i d'altres la podrien reforçar. Però no s'aporta res de nou sobre la situació extraordinària i urgent que justifiqui una remodelació del model turístic sostenible.

Arribats a aquest punt, tot porta a concloure que de la norma i dels elements documentals examinats que consten en l'expedient de la seva elaboració no es deriva una justificació suficient de la situació extraordinària i urgent que l'article 64.1 EAC exigeix per al dictat dels decrets llei. Conclusió, però, que pot capgirar-se parcialment, pel que fa a les mesures relatives a la urgència habitacional, si se situa l'aprovació del Decret llei 6/2025 entre el seguit de mesures que està adoptant el Govern en l'àmbit de l'emergència habitacional. Aquesta contextualització de la norma sí que es fa en el seu expedient, quan l'Informe jurídic de l'Assessoria Jurídica del Departament d'Economia i Finances, de 24 de març, assenyala que «[a] més de l'exposat la urgència deriva del fet que s'estan aprovant urgentment un seguit de mesures per coadjuvar la política d'habitatge, sent la que ara es proposa complementària de les mateixes».

I, certament, tal com s'ha fet també en el Dictamen immediatament precedent sobre el Decret llei 5/2025, el Consell no pot prescindir, en aquest cas concret i per raons de proximitat temporal i de mateix context, del fet que en el recent Dictamen 1/2025, dictat en relació amb el Decret llei 2/2025, de 25 de febrer, de mesures urgents en matèria d'habitatge i urbanisme, es donà per demostrada de forma suficient, adequada i raonable l'emergència habitacional i la necessitat urgent d'encarar aquesta situació extraordinària.

S'avalava, així, en el referit Dictamen, la situació d'emergència habitacional com a habilitant del Decret llei 2/2025 perquè, tot i que no es justificava en la norma ni en la documentació de l'expedient, es va fonamentar complidament en altres dades existents. En concret, en la documentació complementària tramesa al Consell en el tràmit previst en l'article 25.5 LCGE i, específicament, en l'Informe del Departament de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, de 14 de març de 2025, que ampliava les raons donades en la documentació abans esmentada. Informe aquest que consta a l'expedient d'elaboració del Dictamen indicat i al qual té accés aquesta institució per a l'anàlisi del Decret llei 6/2025.

Per tant, si fa escassament un mes, quan es va emetre el Dictamen transcrit, quedava justificada de manera suficient, adequada i raonable l'emergència habitacional, això és, el pressupòsit de fet que habilitava el Govern per dictar el Decret llei 2/2025, el curt lapse de temps transcorregut entre aquell Dictamen i la present opinió consultiva, la contextualització de l'Informe jurídic de 24 de març i la remissió de l'Informe de 7 d'abril a les dades contingudes en l'Informe de 14 de març permeten sostenir amb certesa que la situació d'emergència habitacional segueix plenament vigent com a situació excepcional i que, per tant, es manté temporalment el supòsit habilitant del Decret llei ara examinat pel que fa a les mesures directament relacionades amb la reiterada emergència habitacional.

I, en aquest sentit, les mesures directament lligades a aquesta emergència i de les quals quedaria justificada la inclusió en el Decret llei 6/2025, en tant que permeten fer front a la situació extraordinària i urgent exigida en l'article 64.1 EAC com a pressupòsit habilitant, són l'increment de les tarifes de l'IEET; les relacionades amb l'afectació dels ingressos derivats d'aquest impost; les finalitats a què es destina el Fons per al Foment del Turisme (només en relació amb els ens locals perquè van lligades a la urgència habitacional), i la creació del nou recàrrec per a la resta de municipis. Totes aquestes mesures, en la concreta regulació que en fa el Decret llei 6/2025, són congruents amb la situació extraordinària i urgent d'emergència habitacional en què pretenen incidir. El lligam econòmic entre la situació extraordinària i urgent i la finalitat perseguida que es vol revertir es quantifica en l'Informe sobre impacte pressupostari abans referit, on s'empren xifres concretes, reiterades en l'Informe justificatiu del Departament d'Economia i Finances esmentat, que permeten constatar que les mesures anteriors estan pensades i són coherents, amb l'estimació de les quanties indicades, per fer front a l'emergència habitacional. I, en conseqüència, pot plausiblement constatar-se una justificació adequada, suficient i raonable de la connexió entre les mesures de modificació de l'impost sobre les estades en establiments turístics amb el pressupòsit que habilita l'ús del decret llei com a instrument normatiu excepcional, en aquest cas, la situació d'emergència habitacional.

En conclusió, els apartats 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8 i 9 de l'article únic del Decret llei pel que fa a les modificacions dels articles 24.1 i .2, 34.1 i .3, 34 ter, 35, 48.1, 48.3, 49.2 i .3 de la Llei 5/2017 són congruents amb la finalitat de fer front a la situació d'emergència habitacional i respecten, per tant, el pressupòsit habilitant establert a l'article 64.1 EAC. A la mateixa conclusió cal arribar quant a la disposició final, que és complementària d'aquestes mesures.

Tanmateix, el judici respecte de les disposicions lligades a la finalitat de remodelació del sector turístic ha de ser negatiu. L'exposició de motius de la norma mateixa i la documentació que consta en l'expedient il·lustren, certament, sobre l'oportunitat, la conveniència i la necessitat de comptar amb aquesta normativa, però no sobre la invocació general que s'hi fa a la seva necessitat extraordinària i urgent que resulta ser, en aquest context, una simple afirmació apodíctica.

Les mesures que no respecten el supòsit habilitant exigint a l'article 64.1 EAC són les relatives a la modificació del recàrrec de l'Ajuntament de Barcelona, a la modificació de les finalitats a què es destina el Fons per al Foment del Turisme (excepte, com s'ha dit, en relació amb els ens locals, que preveu que han de destinar els recursos a polítiques en els àmbits de l'habitatge, entre d'altres) i a la desafectació dels ingressos provinents de la tarifa especial aplicable a les estades en els establiments que, dins un centre recreatiu turístic, estiguin situats a les àrees en què s'admeten activitats de joc i apostes, que es corresponen amb l'article únic del Decret llei 6/2025, que, al seu torn, modifica els articles de la Llei 5/2017 següents, respectivament: article únic.4, que modifica l'apartat 1 de l'article 34 bis; article únic.9, quant a la nova redacció de l'article 49.1 i .4, i disposició final, en la part que deriva de les mesures anteriors. Finalment, no queda justificada en relació amb l'article únic.1, pel que fa al nou article 24.3 de la Llei 5/2017, ni la urgència habitacional ni la seva contribució a un model de turisme sostenible.

Des del moment en què no queda justificat que el dictat d'aquestes mesures estigui condicionat a una situació extraordinària i urgent, tal com exigeix l'article 64.1 EAC, ja no és necessari examinar si tenen connexió de sentit amb la circumstància extraordinària.

Segona. Els apartats 2, 3, 5 i 6 de l'article únic del Decret llei 6/2025, pel que fa als articles 34.1 i .3, 34 ter i 35 de la Llei 5/2017, i la disposició final, en la part que deriva de les mesures anteriors, vulneren la reserva de llei prevista a l'article 203.5 EAC i, per tant, el límit material que deriva de l'article 64.1 EAC.

Adoptada per majoria de 5 vots a favor i 4 en contra.

Entre les matèries esmentades a l'article 64 EAC com a excloses de la regulació del decret llei, no s'hi troba la tributària. Això no obstant, el Tribunal Constitucional ha establert que els límits formals i materials que afecten el decret llei autonòmic són, com a mínim, els que la Constitució imposa al decret llei estatal (art. 86.1 CE), i que l'estatut corresponent hi pot afegir «cautelas o exclusiones» addicionals.

Certament, entre les matèries vetades al decret llei en l'article 86.1 CE, la tributària no hi està citada. En canvi, es fa referència, entre d'altres, a l'afectació als drets, els deures i les llibertats dels ciutadans regulats en el títol I, i, entre ells, es troba en l'article 31 CE el deure de contribuir al sosteniment de la despesa pública d'acord amb la capacitat econòmica de cadascú mitjançant un sistema tributari just (apt. 1), a més de la reserva de llei per establir prestacions personals o patrimonials de caràcter públic (apt. 3).

Ara bé, d'acord amb la doctrina constitucional, del fet que la matèria tributària estigui subjecta al principi de reserva de llei (art. 31.3, esmentat, i art. 133.1 i .3 CE) i que aquesta reserva tingui caràcter relatiu i no absolut «“no se deriva necesariamente que se encuentre excluida del ámbito de regulación del Decreto-ley, que podrá penetrar en la materia tributaria siempre que se den los requisitos constitucionales del presupuesto habilitante y no ‘afecte’, en el sentido constitucional del término, a las materias excluidas”, límite material “que no viene señalado por la reserva de Ley”» (STC 108/2004, de 30 de juny, FJ 7).

A aquesta mateixa conclusió cal arribar en el context de l'ordenament jurídic català si del que es tracta és d'una regulació per part del decret llei de tributs estatals cedits a la Generalitat (art. 202.3.b EAC), però, no és traslladable de forma automàtica si la regulació fa referència a tributs propis (art. 202.3.a EAC). I això perquè, en relació amb aquests darrers, l'article 203.5 EAC disposa una reserva a favor de la llei parlamentària per «establir» els tributs propis quan diu que «[l]a Generalitat té competència per a establir, mitjançant una llei del Parlament, els seus tributs propis, sobre els quals té capacitat normativa».

Aquesta referència explícita a la llei del Parlament és una dada de la qual s'ha de partir perquè, a diferència dels esmentats articles 31.3 i 133.1 i .3 CE, en què la reserva legal que contenen no exclou, com diu el Tribunal Constitucional, el joc del decret llei en la regulació del deure de tributar si no és que s'«afecta» aquest deure (de manera que el grau d'afectació proscriu no prové de la reserva de llei sinó de «la configuración constitucional del derecho o deber afectado en cada caso y la naturaleza y alcance de la concreta regulación de que se trate»), en el cas de l'establiment dels tributs propis, l'article 203.5 EAC preveu de forma inequívoca i contundent una reserva a favor de la llei del Parlament. Per tant, la participació del decret llei en la regulació d'un tribut propi sí que depèn, a diferència del que podria passar en l'àmbit dels tributs cedits, de l'abast de la reserva de llei a favor de la llei del Parlament.

En conseqüència, la possibilitat que el decret llei entri a regular un tribut dependrà, exclusivament, de com s'interpreti l'abast de l'acte del seu «establiment». És obvi que aquest grau de regulació normativa inclou, en tot cas, la creació *ex novo* del tribut en qüestió. Així ho ha formulat el Tribunal Constitucional en la STC 107/2015 (FJ 2) i, més recentment, en la STC 40/2025 (FJ 6), que ha afirmat que «[o]tra cosa es que la reserva establecida sea a favor de una “ley del Parlamento” [...]. El decreto-ley quedará entonces vedado. Así lo apreciamos en relación con regulaciones fiscales que la Generalitat de Cataluña, de acuerdo con su Estatuto (art. 203.5) debía hacer “mediante una ley del Parlamento”». I continua la mateixa Sentència: «no es apropiado hablar de colaboración para describir la relación entre la ley que establece una regulación [...] y el decreto-ley que, haciendo valer la identidad de rango, la modifica [...]. De ahí que no pueda aceptarse que mediante decreto-ley el Gobierno regule, siquiera en grado mínimo, cuestiones que el Estatuto de Autonomía ha confiado a la ley parlamentaria», en aquell cas referit a l'Estatut d'Andalusia.

També resulta evident que allò que ha quedat establert per llei del Parlament hagi de ser modificat pel mateix tipus de llei, almenys, pel que fa als elements essencials del tribut (que, en tot cas, es preserven per la reserva de llei, STC 11/2024, FJ 2), en tant que són els que el configuren o l'«estableixen». Primer, perquè l'article 203.5 EAC no delimita el grau de regulació de la llei només en termes de «creació», sinó en termes més amplis d'«establiment», i, segon, perquè es desnaturalitzaria el mandat estatutari si, un cop configurats els elements essencials del tribut per llei en sentit formal, el decret llei pogués dur-ne a terme una modificació substancial, desdibuixant així els seus trets essencials.

En resum, en l'ordenament jurídic català la creació dels tributs propis i la regulació dels seus elements essencials estan sotmeses a una reserva de llei del Parlament que exclou, per tant, la seva creació, regulació o modificació per decret llei.

No és necessària una tasca deductiva per determinar quins d'aquests elements són els essencials en l'estructura de l'IEET, ja que és la mateixa Llei 5/2017 la que estableix quins són. Així, en la secció segona del capítol VI (art. 26 a 35) regula els «Elements essencials de l'impost».

Consegüentment, de les mesures que s'ha apreciat que respecten el pressupòsit habilitant, tres d'elles estarien referides a elements essencials del tribut, segons la Llei 5/2017: tipus de gravamen i quota tributària (art. 34.1 i .3), recàrrec per a la resta de municipis altres que Barcelona (art. 34 ter) i facturació (art. 35). Aquesta darrera, però, és una mesura accessòria a la introducció de l'article 34 ter —en regular com calcular la quota tributària de l'impost en els establiments turístics situats en municipis que disposin de recàrrec aprovat, es limita a afegir una referència a l'article 34 ter per raons sistemàtiques—, com també ho és l'addició en l'article 34.3 de la referència a l'article 34 ter; d'aquesta manera, la qualificació de les modificacions que introdueixen ha d'anar lligada a la que mereixi la que opera l'article 34 ter.

Doncs bé, centrats en la innovació normativa que du a terme el Decret Llei 6/2025 del tipus de gravamen i la quota tributària (art. 34 Llei 5/2017) i la introducció d'un nou recàrrec a l'IEET que podran establir municipis altres que la ciutat de Barcelona (art. 34 ter Llei 5/2017), es constata que, en ambdós casos, s'introdueix un canvi substancial del règim jurídic vigent i que, a més, afecta elements essencials del tribut.

En efecte, d'una banda, l'article únic.2 del Decret Llei 6/2025 incrementa les tarifes previstes a l'article 34.1 de la Llei 5/2017 en un 100 % per a tots els tipus d'establiment i durades temporals. La duplicació de la tarifa —que, com ja s'ha dit, es qualifica per la mateixa Llei 5/2017 com un element essencial de l'impost— va més enllà del que podria ser una mera actualització o fins i tot un canvi de poc relleu en relació amb el propi tribut, i s'ha de considerar, per contra, com una modificació substantiva que queda coberta per la reserva a la Llei del Parlament que estableix l'article 203.5 EAC.

D'altra banda, l'article únic.5 del Decret Llei 6/2025 crea un nou recàrrec a l'impost sobre les estades en establiments turístics (que s'afegeix com a article 34 ter a la Llei 5/2017) que poden establir els municipis de Catalunya altres que la ciutat de Barcelona.

La possibilitat que les entitats locals estableixin recàrrecs sobre els tributs propis de les comunitats autònomes està prevista explícitament a l'article 38.2 de la Llei reguladora de les hisendes locals (Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, que n'aprova el text refós), que disposa que «[f]uera de los supuestos expresamente previstos en esta ley las entidades locales podrán establecer recargos sobre los impuestos propios de la respectiva comunidad autónoma y de otras entidades locales en los casos expresamente previstos en las leyes de la comunidad autónoma».

Per tant, és la llei de la comunitat autònoma la que ha d'establir, si escau, el recàrrec que correspongui a les entitats locals sobre els seus propis tributs. Així ho ha entès clarament el Tribunal Constitucional en la STC 125/2021, referida precisament a l'IEET establert per Llei del Parlament de Catalunya. Aquest pronunciament, a més, fixa els mínims que haurà de regular la llei de la comunitat que estableixi els recàrrecs: «que sea una ley autonómica la que cree *ex novo* dicho recargo (en este caso, potestativo) y fije condiciones y un tope máximo a las tarifas del mismo, como preceptúa el principio de reserva de ley en materia tributaria» (FJ 7). Tenint en compte que aquesta Sentència es refereix, com s'ha dit, a l'IEET establert pel legislador català, és clar que els recàrrecs sobre aquest impost, juntament amb les seves característiques bàsiques —condicions i topalls màxims de les tarifes— han de ser establerts mitjançant llei, que, en el cas de Catalunya, i tractant-se d'un recàrrec sobre un tribut propi, ha de ser una llei del Parlament, atesa la reserva de l'article 203.5 EAC.

Per tant, el Decret Llei examinat projecta la modificació normativa sobre elements essencials del tribut i, respecte d'aquests, du a terme una operació de modificació substancial del règim establert a la Llei del Parlament 5/2017. Tractant-se, doncs, de modificacions d'aquestes característiques, cal concloure que, en aquest punt, l'article únic.2 (que modifica l'art. 34.1 Llei 5/2017), .3 (que modifica l'art. 34.3 Llei 5/2017), .5 (que afegeix l'art. 34 ter Llei 5/2017) i .6 del Decret Llei 6/2025 (que modifica l'art. 35 Llei 5/2017) vulneren la reserva de llei prevista a l'article 203.5 EAC i, per tant, el límit material que deriva de l'article 64.1 EAC en matèria tributària. En el

cas dels articles 34.1 i 34 ter, de forma directa i, en el cas dels articles 34.3 i 35, com s'ha dit, perquè són mesures accessòries a la incorporació d'un nou article 34 ter en la Llei 5/2017.

A la mateixa conclusió cal arribar en relació amb la disposició final en allò que deriva de les mesures anteriors.

Tercera. *La resta de mesures contingudes en el Decret Llei 6/2025 no vulneren l'article 64.1 EAC. Adoptada per unanimitat.*

Quarta. *Es recomana, en cas de validació, tramitar el Decret Llei 6/2025 com a projecte de llei a fi d'aprovar, si escau, les mesures a què fan referència les conclusions primera i segona mitjançant una llei ordinària, d'acord amb les raons exposades al fonament jurídic tercer, apartat 1.A i apartat 2.*

Adoptada per unanimitat.

Atès que hi ha certes mesures incloses en el Decret Llei 6/2025 que no estan justificades per una situació de necessitat extraordinària i urgent i que, en conseqüència, excedeixen l'habilitació del Govern per fer ús d'aquest instrument excepcional, es fa avinent que aquestes normes, en cas de validació, s'haurien d'incorporar a l'ordenament jurídic mitjançant una llei ordinària. Per aquest motiu, es recomana que el Decret Llei 6/2025 es tramiti, en cas de validació, com a projecte de llei, a fi de mantenir-les a l'ordenament en cas d'un eventual pronunciament d'antiestatutarietat per part del Tribunal Constitucional pel fet d'incomplir el pressupòsit habilitant del decret llei, d'acord amb el fonament jurídic tercer, apartat 1.A.

I la mateixa recomanació es formula en relació amb les mesures del Decret Llei que traspassen els límits materials del decret llei, d'acord amb el fonament jurídic tercer, apartat 2.

Cinquena. *Es recomana, amb caràcter general, que el Govern, a l'hora d'elaborar un decret llei, justifiqui la necessitat extraordinària i urgent de dictar-lo en la seva exposició de motius i en la documentació emesa en el procés de la seva preparació, d'acord amb el que disposa també l'article 38.3 de la Llei 13/2008, de 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern.*

Adoptada per unanimitat.

És obligació de la unitat proposant d'un decret llei vetllar per tal que es compleixi amb el que disposa l'article 38.3 de la Llei 13/2008, de 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, el qual prescriu que els projectes de decret llei han d'incloure una exposició de motius en què es raoni expressament la necessitat extraordinària i urgent de la iniciativa, que han d'anar acompanyats amb un informe que justifiqui aquesta necessitat i certifiqui que les mesures proposades són congruents i estan en relació directa amb la situació que s'ha d'afrontar, i que, a més, es poden acompanyar amb altres memòries, estudis, informes i dictàmens sobre l'adequació de les mesures proposades als fins que es persegueixen.

Sisena. *La documentació complementària, rebuda com a conseqüència de la sol·licitud que efectua el Consell a l'empara de l'article 25 de la seva Llei reguladora i de l'article 35 del Reglament d'organització i funcionament, no pot formular al·legacions adreçades a l'escrit de petició de dictamen, atès que el procediment d'emissió de dictàmens no té caràcter contradictori. En cas que no es respecti aquest criteri, el Consell es reserva la facultat de no prendre en consideració la dita documentació.*

Adoptada per unanimitat.

El tràmit previst als apartats 4 i 5 de l'article 25 LCGE serveix exclusivament per posar a disposició del Consell la informació i la documentació existents relatives a la norma examinada perquè aquest pugui formar adequadament la seva opinió consultiva. Per contra, no serveix ni per suplir les mancances de compliment de l'article 38.3 de la Llei 13/2008 ni per entrar en un debat contradictori amb el sol·licitant de dictamen.

El no advertiment d'aquestes condicions pot portar al Consell a rebutjar la documentació que en aquest tràmit s'aporti.

Vot particular formulat pel conseller senyor Eduard Roig Molés

El conseller signant del vot particular expressa les raons que el porten a discrepar de les conclusions primera i segona del Dictamen i, en conseqüència, a concloure que els preceptes del Decret llei no vulneren l'Estatut ni la Constitució.

Respecte del pressupòsit habilitant, considera que un cop descartada la remodelació del sector turístic com a pressupòsit habilitant, calia contrastar si aquestes mesures estan connectades amb el supòsit d'emergència habitacional que sí que s'assumeix com a situació de necessitat urgent i extraordinària.

En primer lloc, el vot particular entén que els apartats 1, 4 i 9 de l'article únic del Decret llei són mesures sobre el mateix objecte regulat en la resta del Decret llei, l'IEET, i sobre el mateix cos legal que el regula. En segon lloc, afirma que les tres mesures anteriors tenen regulacions anàlogues a les dels apartats que sí que es consideren justificats (apts. 2, 5 i 7). En tercer lloc, considera que les diferències entre els apartats 1, 4 i 9 i els 2, 5 i 7 no condueixen, a parer seu, a separar-ne finalitat i règim jurídic. I, en quart i darrer lloc, atesa la relació entre creixement turístic i crisi habitacional, estima raonable assumir que l'actuació sobre la crisi residencial no només pot fer-se amb més inversió en habitatge, sinó també amb una acció reordenadora del turisme i els seus efectes sobre el mercat residencial.

En conseqüència, i especialment en una consideració conjunta dels arguments exposats, el vot conclou que totes les mesures del Decret llei es justifiquen en la situació extraordinària i urgent en matèria d'habitatge i són, per tant, conformes amb l'article 64.1 EAC.

Quant a la reserva de llei del Parlament de l'article 203.5 EAC, el vot particular conclou que l'article 203.5 EAC atribueix a la Generalitat la competència de crear tributs propis i acompanya aquesta atribució d'una reserva de llei formal que exclou la creació de tributs propis per decret llei (creació formal o creació material desnaturalitzant un tribut previ), i que, en la resta, el marc estatutari per a la regulació dels tributs propis és el mateix que per als tributs cedits; en especial en referència als límits al decret llei derivats de l'article 64 EAC en relació amb els articles 31 i 86 CE.